

Men værre endnu er det, at han ligefrem har udlagt et Pengebeløb til Trods for, at han i Forvejen lider Tab. Han søgte da Generaldirektoratet om at faa denne Stempelafgift tilbagebetalt, men man har givet ham Afslag. Jeg henstiller, om det ikke var muligt, at denne Mand i hvert Fald kunde faa disse Penge tilbagebetalte. Forudsætningen for, at han skulde betale en saadan Afgift, er bristet. Det er aldeles givet, og efter de Oplysninger, jeg har, synes det, som om han ikke burde bære dette Tab, saa meget mere som der gøres opmærksom paa, vistnok med Føje, at det er ikke saa sjældent, at man i tilsvarende Tilfælde ikke stempler Papiret. Vedkommende har løse Papirer liggende, og naar saa Tiden kommer, kan der ikke ske det, som her er sket, men man er ude over alle Knuder. Manden her har derimod villet gaa en mere reel Vej, og det har ført til dette Tab. Jeg skal henstille denne Sag til velvillig Overvejelse og forhaabentlig Imødekommen.

Endnu kunde jeg ønske at gøre et Par Bemærkninger om de almindelige politiske Forhold. Det er navnlig i Anledning af Udtalelser fra det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), der i Gaar omtalte Parlamentarismen og den Maade, den opfattedes paa fra forskellig Side. Det ærede Medlem kom derved ind paa en Sammenligning med det gamle Eventyr om Solen og Stormen, der prøvede paa at faa Manden til at lægge sin Kappe, og forsøgte at gøre gældende, at den Maade, hvorpaa Kampen førtes fra Folketingets Side overfor den daværende Regering, havde været af en saadan Beskaffenhed, at det var et Stormløb, og det maatte derfor slaas tilbage. Kampen burde være ført paa en anden Maade, som han mente, man forhaabentlig var i Gang med nu, saa skulde det nok lykkes at føre Parlamentarismen til Sejr. Overfor denne Betragtning vil jeg gøre gældende, at Stormløbet ikke er sket fra Folketingets Medlemmers Side, de have ikke gjort andet, end hvad der var naturlig Grund til at gøre. Det ærede 7de kongevalgte Medlem i Landstinget (Estrup) udtalte i 1866, den Gang man bebrejdede ham, at han var Tilhænger af Grundlovsændringen, at det behøvede man ikke at

anke over, thi den Bevillingsret, Folket havde beholdt tilbage, vilde være i Stand til at umuliggøre ethvert som helst Ministeriums Bestaaen, som ikke kunde vinde Folketingets Tillid. Det var altsaa Estrups Anskuelse den Gang, den hævdede han offentlig. Men vi vide alle, at nogle Aar efter var det helt andre Anskuelser, han gjorde sig til Talsmand for. Da vilde han ikke respektere Folketingets Afstemninger og gik bort fra dem, først i 1877 paa en Maade, der var mindre — hvad skal jeg kalde det — fjernt fra, hvad der var tilladeligt (N. P. Jensen, [Københavns 3die Valgkreds]): Den var undskyldelig. Ja, jeg kan som det ærede Medlem her foran kalde den maaske noget undskyldelig. Jeg skal indrømme, den var det, idet han kun brugte de Penge, som vare bevilgede af begge Rigsdagens Afdelinger. Men som vi vide, gik han i 1885 anderledes til Værks. Der vil jeg sige, som Folketingsmand Hage sagde i et Foredrag i Oktober 1886, at da var det ikke Folketinget, der traadte op som Stormvejr, men da kom Uvejret med Provisorierne. Da var det sket, som gjorde, at det var nødvendigt at tage fat og se at finde en Vej ud af Uføret. Man havde, som Hage den Gang sagde, baade Tid nok til at sunde sig, og der var ikke Grund til at fare hidstigt frem, men han gjorde ogsaa opmærksom paa og gjorde det stærkt, at som Stillingen var, var baade Bevillings- og Lovgivningsretten borte; naar Regeringen kunde sende os hjem efter to Maaneders Samvær, og den sidste Dag før Hjemsendelsen kunde forelægge de provisoriske Love, uden at vi kunde faa Lejlighed til at gøre disse ugyldige, saa var der ikke noget for os tilbage, saa var al Ting tabt. Han brugte det Udtryk: saa var Forfatningen ude af Kraft, det, den politiske Kamp drejer sig om nu, er: Skal denne Tilstand blive permanent? Jeg synes, det er et godt Udtryk for, hvordan Stillingen var den Gang. Som Hage sagde: Man kæmpede om, hvorvidt den Tilstand, Estrup havde skabt ved Provisoriet, skulde blive permanent. Man kæmpede for at faa den forandret. Men Hage tilføjede, at Forfatningen ikke var endelig ophævet, for et Lands Forfatning er ikke endelig ophævet, før der er sat et nyt retsligt Grundlag i